

Su Samurunun Altın Şemsiyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Su Samurunun Altın Şemsiyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Pip adlı su samuru, geniş ve kıvrılarak akan nehrin kıyısındaki sıcak yuvasında yaşıyordu. Kürkü pürüzsüz ve çikolata kahvesi rengindeydi, karnı ise yumuşacık ve krem rengiydi. Kehribar rengi gözleri her sabah merakla parıldardı. Uzun sazların fısıldaştığı ve yusufçukların dans ettiği nehir kıyısını keşfetmeyi çok severdi. Güneşli bir gün, Pip yeni bir maceraya çıktı; bıyıkları heyecanla titriyordu.

Pip pürüzsüz taşların ve dalgalanan yeşil yosunların yanından yüzerek geçti. Derinlere daldı, kalın kuyruğu onu serin suda yönlendiriyordu. Batık bir kütüğün yakınında parlayan bir şey gözüne çarptı. Suyun altında küçük bir fener gibi usulca parlayan altın bir şemsiyeydi bu. Pip'in kalbi hızla çarptı. "Ne harika bir buluş!" diye kabarcıklar çıkararak sevindi ve patilerini kıvrık ahşap sapına doladı.

Pip şemsiyeyi çekip kurtardı ve yüzeye çıktı. Altın renkli şemsiye kanadı, parlak güneş ışığında bile sıcacık parlıyordu. "Bunu Mara'ya göstermeliyim!" diye düşündü. Şemsiyeyi yüksekte tutarak yuvasına doğru kürek çekti. Annesi Mara yuvanın yanında bekliyordu, sakın koyu gözleriyle onu izliyordu. "Ne buldun bakalım, küçüğüm?" diye sordu, çentikli kulağı seğirerek.

Pip parlayan şemsiyeyi havaya kaldırdı. "Bak anne! Suyun altında parlıyor!" Mara gülümsedi ve altın kanada usulca dokundu. "Çok güzel bir buluş," dedi. "Ama unutma, böyle şeyler en iyi arkadaşlarla paylaşılır." Pip başını salladı, ama annesinin ne demek istediğinden emin değildi. Tam o sırada küçük Tilly ortaya çıktı, kocaman yuvarlak gözleri hayretle açılmıştı.

"Ooo!" diye ciyakladı Tilly, minik patilerini birbirine kenetlemişti. "Çok parlak!" Pip ıslıl ıslıl gülümsedi. "Benimle keşfe çıkmak ister misin?" Tilly tereddüt etti, bileğindeki mavi kurdele dalgalanıyordu. "Karanlıktan korkuyorum," diye fısıldadı. Pip yanından ayrılmayacağına söz verdi. Birlikte yola koyuldular, şemsiye suyun üzerine sıcak bir ışık saçıyordu.

Yolda kunduz Bram ile karşılaştılar. Dal ve yapraktan bir şapka takmış, bir demet çubuk taşıyordu. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu, yassı kuyruğuyla suya vurarak. Pip ona parlayan semsiyeden bahsetti. "Yardım edebilir miyim?" diye önerdi Bram. "Patilerin yorulduğunda ben taşıyabilirim." Pip sevinçle kabul etti ve birlikte yüzmeye devam ettiler.

Mara hemen arkalarından geliyordu, sazdan çantası usulca sallanıyordu. Onları eski nehir tüneline, yani tepenin içinden geçen uzun ve karanlık geçidin yoluna yönlendirdi. İçerisi her zaman gece gibi kapkara olduğu için artık kimse oradan yüzmüyordu. "Karşı tarafa geçmemiz gerek," dedi Mara. "Tünel en kısa yol." Tilly mırıldandı ve Pip'in arkasına saklandı.

Tünelin ağzında su serin ve durgundu. Karanlık, dökülmüş mürekkep gibi geçidi dolduruyordu. Tilly titredi. "Bundan hoşlanmadım," diye fısıldadı. Pip altın şemsiyeyi kaldırdı. Sıcak parıltısı gölgeleri geri iterek yolu aydınlattı. "Bak!" dedi Pip. "Artık o kadar da korkutucu değil." Tilly başını uzatıp birazcık gülümsedi.

Tünele doğru yüzdüler. Bram önden gitti, sağlam patileriyle suda sürüklenen dalları temizledi. "Bu taraftan!" diye seslendi, dal ve yapraktan şapkası sallanarak. Pip şemsiyeyi yüksekte tuttu ve şemsiyenin parıltısı taş duvarlarda dans etti. Tilly Mara'ya yakın yüzdü, mavi kurdeleciği altın ışıktaki parlıyordu. Tünel gizli bir patika gibi sıcak ve güvenli hissettiriyordu.

Aniden Bram durdu. Birbirine dolanmış dallar yolu kapatıyordu. "Bunu tek başıma kaldıramam," dedi. Mara yanlarına yüzdü. "Biz yardım ederiz," dedi. Mara ve Bram iterken Pip şemsiyeyi sabit tuttu. Bir şıptıyla dallar yol verdi. "Yaşasın!" diye sevindi Tilly, minik kuyruğu sallanarak. Altın parıltı onlara yol göstererek yüzmeye devam ettiler.

Sonra tuhaf bir şey oldu. Şemsiyenin parıltısı, sanki daha fazla ışığa ihtiyaçları olduğunu biliyormuş gibi daha da parladı. Bütün tüneli aydınlatarak ilerideki yolu gösterdi. "Küçük bir güneş gibi!" diye kıkırdadı Tilly. Pip gurur duydu. "Annem haklıymış," diye düşündü. "Paylaşmak daha güzel yapıyor." Yan yana, birbirlerine yakın ve güvende yüzdüler.

Sonunda ileride mavi bir para g rd ler. T nelin sonu! G ne li nehre fırladılar, g zlerini kırpı tırıp g l  t ler. "Ba ardık!" diye ba ırdı Bram, kuyru unu suya vurarak. Tilly sevinle bir daire izerek d nd . "Parlayan  emsiye bizi kurtardı!" diye sevindi. Pip altın  emsiyeye baktı ve g l msedi. Hep onlara yardım etmi ti.

Mara onları etrafına topladı. "Cesurdun, Pip," dedi, koyu gözleri sıcacıktı. "Ve buluşunu paylaşacak kadar da iyi kalpliydin." Pip başını salladı. "Arkadaşlarla daha eğlenceliydi," dedi. Tilly, Pip'e sarıldı. "Yolu aydınlattığın için teşekkürler," diye fısıldadı. Bram şapkasını hafifçe kaldırdı. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa, orada olacağım."

O günden sonra nehir tüneli bir daha asla karanlık olmadı. Pip ve arkadaşları altın şemsiyeyi sırayla tünelden geçirerek başkalarına yol gösterdiler. Tilly daha cesur oldu, Bram daha çok patika açtı. Mara gururla izledi. "İşe yarayan buluşlar paylaşılmalı," dedi. Ve Pip onun haklı olduğunu biliyordu.

Pip altın şemsiyeyi yuvasındaki özel bir köşede sakladı. Her sabah, onu ödünç alacak bir arkadaş seçerdi. "Bugün nehri kim aydınlatmak ister?" diye sorardı. Ve her zaman mutlu bir cevap gelirdi. Şemsiyenin sıcak parıltısı nehre yayılarak herkesin kendini güvende ve neşeli hissetmesini sağladı.

Ve böylece nehir daha aydınlık bir yer oldu, hepsi küçük bir su samurunun altın bir şemsiye bulup ışığını paylaşması sayesinde. Pip en güzel buluşların arkadaşlarla paylaşılanlar olduğunu öğrendi. Nehir yumuşak şarkısını söyledi ve altın parıltı kalplerinde yaşamaya devam etti. Son.